

INFRACTOAREA

Îmbrăcatul era întotdeauna partea cea mai grea a după-amiezii.

Pe invitația la Vila Valentino se menționa *finută semiformală*, dar partea cu *semi* era o capcană. Asemenea unei nopți în care nu mergeai la o petrecere, *semi* lăsa loc unui număr prea mare de posibilități. Era destul de rău pentru băieți, pentru care putea să-nsemne sacou și cravată (sau scăpau de cravată în cazul anumitor tipuri de gulere) ori ținută integral albă, fără sacou (însă numai în după-amiezile de vară), ori o diversitate de jachete, veste, fracuri sau pulovere drăguțe. În schimb, pentru fete, definiția cuvântului pur și simplu exploda, aşa cum se întâmpla de obicei cu definițiile aici, în Orașul Noilor Frumuseți.

Tally aproape că prefera petrecerile formale cu papion alb sau negru. Hainele erau mai puțin confortabile, iar petrecerile nu erau distractive până când nu se îmbăta toată lumea, dar măcar nu trebuia să te gândești atâtă la vestimentație.

— Semiformal, *semiformal*, spuse ea, uitându-se în dressing — banda electrică fâșâia înainte și înapoi, cu umerașele

agățate de ea legănându-se, încercând să țină pasul cu Tally căreia îi cădeau ochii la întâmplare când pe-o haină, când pe alta.

Da, cu siguranță, *semi* era un cuvânt aiurea.

— Dar măcar e un cuvânt? întrebă Tally cu voce tare.

Semi?

Suna ciudat în gura ei — pe care și-o simțea teribil de uscată din pricina nopții anterioare.

— Doar jumătate dintr-un cuvânt, răspunse camera, probabil părându-i-se o replică isteață.

— Trebuia să-mi închipui, murmură Tally.

Se prăbuși înapoi pe pat și se holbă în tavan, simțind cum camera amenință să se învârtă cu ea. Nu i se părea drept ca o jumătate de cuvânt să-i dea atâtă de furcă.

— Fă-o să dispară, zise ea.

Camera înțelesе greșit și închise ușа dressingului. Tally nu avu energia să-i explice că se referea la mahmureală, care se întindea în capul ei ca o pisică prea grasă, și ursuză, și moale, și care n-avea chef să se clintească de-acolo.

În noaptea care trecuse, ea și Peris merseseră împreună cu alții din grupul Infra să încearcă noul patinoar plutitor, construit deasupra Stadionului Nefertiti. Stratul de gheață, susținut la înălțime de un sistem elevator, era suficient de subțire cât să vezi prin el, iar transparența lui era asigurată de un cārd de mici mașinării Zamboni de șlefuit gheața, care țășneau printre patinatori ca niște insecte acvatice agitate. Focurile de artificii care explodau pe stadion, sub ei, făceau ca gheața să pară un soi de vitraliu schizoid care-și schimba culorile la câteva secunde.

Fuseseră obligați cu toții să poarte jachete de bungee, în caz că trecea cineva prin gheăță. Desigur, nu pățise nimeni niciodată una ca asta, însă gândul că în orice clipă lumea putea să fie distrusă din pricina unei simple fisuri o făcu pe Tally să tot bea șampanie.

Zane, liderul grupului Infra, se plăcăsi și înclină o sticlă plină spre pojhița de gheăță. Spuse că alcoolul are un punct de îngheț mai scăzut decât apa, așa că putea trimite pe cineva în zbor spre focurile de artificii. Dar nu turnă suficient alcool cât să o salveze pe Tally de mahmureală în dimineața asta.

Camera scoase un sunet special, care semnifica apelul unui alt tip din grupul Infra.

— Salut!

— Salut, Tally.

— Shay-la! strigă Tally luptându-se să se ridice într-un cot. Am nevoie de ajutor!

— Petrecerea? Știu.

— Oricum, care e treaba cu *semiformalul*?

Shay râse.

— Tally-wa, ești așa de dusă cu pluta! N-ai primit mesajul?

— Care mesaj?

— A fost trimis acum câteva ore.

Tally își privi inelul-interfață, care se afla încă pe măsuța de toaletă. Nu-l purta niciodată noaptea, un obicei de pe vremea când era urâtă și se stăcura afară tot timpul. Stătea acolo, pulsând ușor, dat pe *silenzios* pentru timpul de noapte.

— Oh, tocmai m-am trezit.

— Ei bine, uită de *semi*. Au schimbat tematica, trebuie să ne deghizăm. Avem nevoie de *costumatii*!

Tally se uită la ceas: aproape cinci după-amiaza.
 — Cum? În trei ore?
 — Da, știu. Și eu sunt total derutată. E atât de neplăcut!

Pot să cobor la tine?

— Te rog.
 — În cinci minute?
 — Sigur. Adu micul dejun. Pa!

Tally își lăsă capul să cadă pe pernă. Acum patul se învârtea ca o placă de zbor, iar ziua, aflată abia la început, se și termina.

Își puse inelul-interfață și ascultă nervoasă mesajul în care se spunea că nimeni nu avea să fie primit în acea seară fără o costumație cu adevarat senzațională. Mai avea trei ore ca să găsească o deghizare adecvată, pe când toți ceilalți aveau un avans uriaș față de ea.

Uneori i se părea că să fie o *infractoare* adevarată se dove-dise cu mult, mult mai simplu.

Shay aduse micul dejun: omlete cu homar, pâine prăjită, chiftele de cartofi, chiftele de porumb, struguri, brioșe cu ciocolată și Bloody Mary, adică mai multă mâncare decât putea să elimine un pachet de purgative calorice. Tava supraîncărcată se clătină în aer, suporturile de elevare tremurând ca niște copii în prima lor zi de școală.

— Hm, Shay, o să mergem deghizate în baloane sau ce?
 Shay chicoti.

— Nu, dar nu mi s-a părut că ești în formă. Or, în seara asta chiar trebuie să fii senzațională. Tot grupul Infra vine să te voteze.

— Grozav, chiar că senzațională!
 Tally oftă, ușurând tava de un Bloody Mary. Se încruntă după prima înghițitură.

— N-are suficientă sare.
 — Nu e nicio problemă, spuse Shay curățând caviarul care decora o omletă și amestecându-l în pahar.

— Bleah, miroase-a pește!
 — Caviarul e bun cu orice.

Shay mai luă o lingură de caviar și o vârâ în gură, închizând ochii pentru a-l savura. Își răsuci inelul pentru a da drumul la muzică.

Tally înghiți și sorbi iar din Bloody Mary, ceea ce măcar opri camera din învârtit. Brioșele cu ciocolată începeau să miroasă frumos. Apoi ar trece la chiftelele de cartofi. După care, omleta. Ar putea chiar încerca și caviarul. Micul dejun era masa la care Tally simțea nevoie să recupereze ce pierduse în vremurile de sălbăticie. Un mic dejun copios o făcea să simtă că deține controlul, ca și cum o furtună de arome ale orașului putea șterge lunile de fieruri și SpagBol.

Muzica era nouă și făcea ca inima să-i bată mai repede.

— Îți mulțumesc, Shay-la. Ești o salvatoare.
 — N-ai pentru ce, Tally-wa.
 — Așadar, unde-ai fost aseară?

Shay doar zâmbi, de parcă ar fi făcut ceva rău.
 — Ce? Alt tip?

Shay scutură din cap și-și flutură genele.

— Doar n-ai făcut iar o intervenție! exclamă Tally, iar Shay chicoti. Ba *ai făcut*. Știi că n-ai voie să faci asta mai mult de o dată pe săptămână. Ești de-a dreptul dusă cu capul!

comentariu în seara astă, unul dintre Infra putea să voteze contra ei. Era suficient un vot ca să fii eliminat.

Și apoi ar rămâne singură, aproape la fel ca atunci când era fugără.

Shay spuse:

— Poate-ar trebui să ne costumăm în turnuri cu ceas în seara astă, în onoarea noilor mei ochi.

Tally râse, dându-și seama că gluma astă jalnică însemna că era iertată. Ea și Shay trecuseră prin multe împreună, la urma urmelor.

— Ai vorbit cu Peris și Fausto?

Shay încuviință.

— Au spus că ar trebui să ne costumăm cu toții în răufăcători. Au deja o idee, dar este secret.

— Ce aiurea! De parcă *ei* ar fi niște tipi prea duri! Tot ce-au făcut în perioada lor de urăți a fost să se strecoare afară și poate să traverseze râul de câteva ori. Nici măcar n-au ajuns vreodată în Ținutul de Fum.

Cântecul se termină chiar atunci, iar ultimele cuvinte ale lui Tally căzură în tacerea deplină. Se gândi ce-ar fi putut să adauge, dar conversația se stinse, asemenea unui foc de artificii pe un cer întunecat. Următorul cântec păru să înceapă foarte târziu.

Când, în sfârșit, muzica se auzi din nou, Tally se simți ușurată și spuse:

— Costumele pentru Infra n-ar trebui să fie o treabă complicată, Shay-la. Doar suntem cele mai mari infractoare din oraș.

Timp de ceasuri, Shay și Tally îi cerură costumații spărturii — pe post de dressing — din perete și le probară. Se gândiră la bandiți, dar nu știau cum arătau aceștia cu adevărat — în toate filmele vechi cu bandiți, văzute pe ecranul din perete, băieții răi nu arătau a Infra, doar a retardăți. Pirății erau îmbrăcați mult mai bine, dar Shay nu voia să poarte un petic peste unul dintre ochii ei înfrumusețați. Să meargă deghizate în vânători era o altă idee, dar spărtura din perete avea ceva contra armelor, chiar și a celor false. Tally se gândi la dictatori faimoși din istorie, dar majoritatea fuseseră bărbați și, mai mult, lipsiți de orice simț al modei.

— Poate-ar trebui să ne costumăm în locuitorii ai Ruinelor Ruginite! spuse Shay. La școală ei erau întotdeauna cei răi.

— Dar în mare arată ca noi, mă gândesc. Doar că sunt urăți.

— Nu știu... Am putea să tăiem niște copaci sau să dăm foc la petrol ori aşa ceva.

Tally râse.

— E vorba de o costumărie, Shay-la, nu de un stil de viață.

Shay își desfăcu brațele și adăugă, încercând să facă senzație:

— Am putea să fumăm. Sau să conducem mașini.

Dar spărtura din perete nu le dădea țigări sau mașini.

Totuși, era amuzant să-și petreacă timpul cu Shay și să probeze haine, apoi să pufnească și să chicotească, aruncându-le înapoi în reciclator. Tally adora să vadă cum îi stătea în haine noi, chiar și aiurite. O parte din ea încă-și amintea de vremurile de dinainte, când era dureros să se privească în

oglindă, având ochii atât de apropiati, nasul prea mic și părul mereu zburlit. Acum era ca și cum o persoană superbă stătea în fața ei, urmărindu-i fiecare mișcare — o persoană al cărei chip era în echilibru perfect, a cărei piele strălucea chiar și atunci când suferea de mahmureală, o persoană cu trup minunat proporționat și mușchi supli. O persoană ai cărei ochi argintii se potriveau cu orice ar fi îmbrăcat.

Dar o persoană cu un gust îndoianic la costume.

După două ore, stăteau întinse pe patul care se învârtea din nou.

— Totul e ca naiba, Shay-la. De ce e totul ca naiba? N-ai să mă voteze niciodată, dacă nu am un costum autentic.

Shay o luă de mâna.

— Nu-ți face griji, Tally-wa. Ești deja faimoasă. Nu ai niciun motiv să fii neliniștită.

— Tie și-e ușor să vorbești.

Chiar dacă se născuseră în aceeași zi, Shay devenise frumoasă cu multe săptămâni înaintea lui Tally. Fusesese numită Infra cu drepturi depline în urmă cu o lună.

— N-o să fie nicio problemă, spuse Shay. Oricine și-a petrecut timpul cu cei de la Circumstanțele speciale este un Infra înnăscut.

Un sentiment de tristețe — ca un bobârnac dureros — o cuprinse pe Tally când Shay spuse asta.

— Și totuși! Vreau să fiu senzațională!

— E vina lui Peris și a lui Fausto că nu ne spun în ce se îmbracă.

— Hai să așteptăm până vin aici. Și apoi ne luăm după ei.

— Așa merită, căzu Shay de acord. Vrei ceva de băut?

— Aș vrea.

Tally era prea amețită ca să se mai deplaseze, așa că Shay ii ordona tăvii cu micul dejun să plece și să revină cu șampanie.

Când Peris și Fausto își făcură apariția, arătau de parcă luaseră foc.

De fapt, erau doar artificii, în părul lor și lipite de haine, dând impresia unor flăcări de jur împrejurul lor. Fausto râdea încontinuu pentru că-l gădilau. Amândoi purtau jachete de bungee — costumele lor voiau să dea impresia că tocmai să riseră de pe o clădire în flăcări.

— Fantastic! spuse Shay.

— Isteric, fu de acord Tally.

Dar apoi întrebă:

— Dar ce legătură are asta cu Infra?

— Nu mai ții minte? întrebă Peris. Când ai fost la petrecerea de vara trecută și-ai fugit furând o jachetă de bungee și sărind de pe acoperiș? E cel mai grozav truc din istoria urăților.

— Sigur... Dar de ce sunteți în flăcări? întrebă Tally. Vreau să spun, clădirea în flăcări nu are legătură cu Infra.

— Shay ii aruncă lui Tally o privire de parcă spusese din nou ceva aiurea.

— Nu puteam doar să purtăm jachete de bungee, răspunse Fausto. Senzațional este să fii în flăcări.

— Da, confirmă Peris.

Dar Tally își dădu seama că el înțelesese semnificația vorbelor ei și acum era trist. Și-ar fi dorit să nu menționeze

asta. Tally cea stupidă. Costumele erau cu adevărat senzationale.

Băieții stinseră artificile ca să le păstreze pentru petrecere, iar Shay îi spuse dressingului din perete să aducă încă două jachete.

— Hei, de ce vă luați după noi? se plânse Fausto, dar se dovedi că n-avea de ce.

Spărtura din perete nu furniza jachete de bungee, pentru că nu cumva cineva să uite că e doar o costumărie, să sară de pe ceva și să se facă praf. Dressingul nu putea livra o jachetă reală. Orice lucru complicat sau permanent trebuia cerut la Rechiziție. Iar Rechiziția nu avea să-ți trimită nimic, pentru că nu era vorba despre un incendiu real.

Shay pufni:

— Vila are reacții total aiurea astăzi.

— Voi de unde-ați luat astea? întrebă Tally.

— Sunt adevărate, răspunse Peris zâmbind și mândgând jacheta. Le-am furat de pe acoperiș.

— Deci chiar *sunt* ale Infra, spuse Tally și sări de pe pat ca să-l îmbrățișeze.

Cu Peris în brațele ei, nu i se mai părea că petrecerea o să fie un dezastru sau că avea să voteze cineva împotriva ei. Ochii lui mari, căprui, erau ațintiți asupra ei. O ridică de la pământ și o strânse cu putere. Întotdeauna se simțise atât de apropiată de Peris în vremurile de urătenie, când făceau tot felul de näzbâtii și creșteau împreună! Era senzational să se simtă din nou aşa.

Toate săptămânile în care Tally fusese pierdută în sălbăticie, nu-și dorise decât să fie cu Peris, frumoasă, în Orașul

Noilor Frumuseți. Era total stupid să se simtă nefericită astăzi. Sau în oricare altă zi. Probabil că băuse prea multă şampanie.

— Cei mai buni prieteni pentru totdeauna, îi șopti ea când Peris o lăsă jos.

— Hei, ce e chestia asta? întrebă Shay.

Se vîrâse cu totul în dressingul lui Tally, în căutare de idei. Ridicase o masă diformă de lână.

— Oh, chestia aia...

Tally se desprinse de Peris.

— E puloverul meu din Ținutul de Fum, nu mai ții minte?

Puloverul arăta ciudat, nu aşa cum și-l amintea ea. Era murdar și se cunoșteau cusăturile acolo unde o mâna de om îmbinase bucățile. Cei din Ținutul de Fum nu aveau dressinguiri în perete, trebuiau să-și creeze singuri lucrurile, iar oamenii, din căte se vedea, nu erau tocmai pricepuți la asta.

— Nu l-ai reciclat?

— Nu. Cred că e făcut din ceva ciudat. Nici dressingul nu-l poate folosi.

Shay duse puloverul la nas și-l mirosi.

— Uau, încă miroase ca-n Ținutul de Fum. A foc de tabără și a fieretură din aia pe care-o tot mâncam. Mai ții minte?

Peris și Fausto se apropiară să miroasă puloverul. El nu ieșiseră niciodată din oraș, cu excepția excursiilor școlare la Ruienele Ruginite. Cu siguranță, nu ajunseseră atât de departe, până în Ținutul de Fum, unde toată lumea trebuia să muncească întreaga zi pentru a crea lucruri și pentru a-și cultiva (și uneori omorâ) propria hrană, și unde cu toții rămâneau

urăți după împlinirea vârstei de șaisprezece ani. Până la moarte chiar.

Desigur, Ținutul de Fum nu mai exista mulțumită lui Tally și Circumstanțelor speciale.

— Hei, Tally, știu! exclamă Shay. Hai să ne deghizăm în locuitori ai Ținutului de Fum!

— Asta ar fi de-a dreptul mortal! spuse Fausto cu ochii plini de admiratie.

Cei trei o priviră pe Tally, încântați cu toții de idee și, chiar dacă o senzație neplăcută îi dădea tărcoale, știa c-ar fi fost o aiureală să nu accepte. Iar cu o asemenea costumație senzatională — precum un pulover adevărat din Ținutul de Fum —, nimeni n-avea cum să voteze împotriva ei, pentru că Tally Youngblood era o Infra sadea.

PETRECEREA

Petrecerea avea loc la Vila Valentino, cea mai veche clădire din Orașul Noilor Frumuseți. Aflată pe malul râului, lungă, cu doar câteva etaje, avea în schimb un turn de transmisie vizibil de pe jumătate din insulă. Înăuntru, zidurile erau construite din piatră adevărată, astfel încât camerele nu puteau vorbi, dar clădirea avea o istorie îndelungată de petreceri fabuloase. Trebuia să aștepți o veșnicie ca să devii rezident al Vilei Valentino.

Peris, Fausto, Shay și Tally trecu prin grădinile plăcerii, pline deja de oameni care se îndreptau spre petrecere. Tally văzu un înger cu aripi frumoase din pene, care trebuie să fi fost rechiziționate cu *luni de zile* în urmă, ceea ce era aşa de deprimant!... și un grup de noi frumuseți care purtau costume de grăsanii și măști care-i făceau să pară că au gușă triplă. O gașcă de indivizi aproape dezbrăcați se prefăceau a fi locuitori anteriori perioadei Ruinelor — făcuseră focul și băteau din tobe, creându-și propriul chef-satelit, ceea ce petrecăreții făceau întotdeauna.